

Program Tartışması

Geçen sayımızda Parti program taslağımızın son halini bölüm bölüm yayınlamaya başladık. Bu yayın bu sayımızda da devam ediyor. S.Taner yoldaşın 10 Eylül söyleşisinde de dile getirdiği gibi, program taslağının kimi bölüm-leri

ayrıntılı bilgiler ve hedefler içeriyor. Bunun sebebi konusuna gerekçe olan sebepleri açıklıyor.

Program taslağının ayrıntılı olmasındaki en büyük neden 1986 yılından itibaren yaratılan ideolojik deformasyonun partimiz açısından tekrar yerine oturtulması çabasıdır. Diğer bir neden ise TKP'nin ne için mücadele ettiğinin işçi ve emekçi yığınlar anlatılabilmesidir. Aldığımız bilgilere göre Program Komisyonu tüm eleştiri ve katkıları dikkate aldığı için şöyle bir yol öneriyor. Bu program taslağını geniş haliyle tartışalım. Son haline getirelim. Yani tüm yoldaşlarımız görüş, eleştiri ve katkılarını yazılı olarak bu taslak temelinde bağlı oldukları organlar vasıtasıyla komisyona iletinler.

Tüm bu çalışma tamamlandıktan, raporlar geldikten sonra, bu program taslağını bir TKP Programı'nın gerekçesi Tezler olarak onaylayıp bu temelde kısa ve öz bir politik belge olarak Program'ı kısaltarak yeniden kaleme alalım. Yeniden kaleme alma işlemi, üzerinde tartışılan Tezler temelinde olacağından, bu program taslağı parti tüzüğümüzün öngördüğü organlarda tartışılarak onaylanıp yürürlüğe sokulur. Yok, eğer bu en üst organ, uzun halde kalması yönünde karar verirse ise o biçimiyle son haline getirilip onaylanır.

Gerek Program Komisyonu, gerekse de MK Sekreterliği bu öneriyi değerlendirerek olumlu görüş belirterek MK'mıza iletmiş durumda. Şimdi, tüm yoldaşlarımızdan, parti örgütlerimizden ve bu program tartışması temelinde parti üyeliğine yönelen yoldaşlardan istemimiz, ATILIM'da bölüm bölüm yayınlanan Program Taslağı temelinde katkılarını yazılı rapor olarak iletmeleridir. Bugüne kadar yapılan tüm katkılar, taslağın yayınlanan bu halinde dikkate alınmıştır.

TKP MK Sekreterliği

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 10 Eylül 2016 Tarihli Açıklaması

96. Yaşında TKP Saflarına !

Türkiye Komünist Partisi bu ülkenin ilk kurulan partisidir. TKP 10 Eylül 1920'de kurulmuştur. TKP aynı zamanda bu ülkenin en genç partisidir. Çünkü gençler TKP'yi bir umut ve Türkiye için çözüm getirecek yegane parti olarak görüyorlar.

Burjuvazi onun için kurulduğundan beri TKP'ye saldırıyor. Burjuvazinin saldırıları çok yönlü ve biçimlidir. Kurucu Genel Başkanımız Mustafa Suphi, Genel Sekreterimiz Ethem Nejat ve toplamda 15 Merkez Komitesi üyesi yoldaşımızın Türkiye'nin kurtuluşu ve yeniden kuruluşu için mücadeleye katılmak için Ankara'ya "davet" üzerine giderken Karadeniz'in derin sularında canice katledilmeleri de, Mustafa Kemal tarafından sahte TKP kurularak işçi sınıfının öz örgütü TKP'yi yığınlardan soyutlamak için kirli oyunlara baş vurmak da, binlerce üye ve yöneticisini zindanlara atmak da, yüzlercesini katletmek de, binlercesini politik göçmenliğe zorlamak da Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin TKP ve TKP'lilere karşı tarzını sergilemek için yeterli örneklerdir.

En önemli olgu ise TKP'nin kuruluşundan bir yıl sonra yasaklanması ve bu yasağın halen sürmesidir. Parti içinde ajan-provokatörlerin devşirilmesi ve yerleştirilmesi, likidatörlerin satın alınması burjuvazinin partimize karşı ne denli hedefli ve planlı saldırıdığına diğer örneklerdir. Ancak, tüm bu planlar ve uygulamalar TKP'yi Türkiye işçi sınıfı ve Türkiye'nin ezilen, sömürülen emekçi halklarının bağrından söküp koparmayı sağlayamadı.

Türkiye Komünist Partisi bir olgudur ve bu topraklardan sökülüp koparılamaz ! İşçi sınıfı var oldukça, işgücü sömürüsü ve burjuvazi egemenliği sürdüğüce TKP de var olacaktır ve burjuvazinin korkulu rüyası olarak kalacaktır.

TKP'nin amacı bu topraklarda insanın insan tarafından sömürülmediği, halkların kardeşçe yaşadığı, savaşızsız, sömürsüz ve sınıfsız bir toplum kurmaktır. Türkiye'nin sosyalizme bugün her zamankinden fazla ihtiyacı var. 1920 yılında TKP'nin kurucuları Onbeş'ler katledilmeseydi Türkiye'nin sadece ulusal kurtuluş süreci değil, toplumsal kurtuluş süreci de başlayacaktı.

TKP bugün Türkiye işçi sınıfının ve başta Kürt halkı olmak üzere, tüm ezilen, sömürülen yoksul halkların kurtuluşu için bir kutup yıldızıdır. Seksenli yılların sonunda gerçekleştirilen tasfiye (likidasyon) hamlesi aşılmış durumdadır. TKP sınıf savaşımında sadece zorunlu ve onurlu yerini almakla yetinmemiş, sınıfsal ve toplumsal hareketler içerisinde öncülük rolünü varolan zor koşullar altında dahi yaşama geçirmeye başlamıştır. Katedilen bu mesafe önemlidir ama yeterli değildir.

Niteliksel olarak, teorik, ideolojik ve politik alanda sağlanan netleşme partimizin önümüzdeki dönemlerde niceliksel olarak erişeceği etki alanının daha da gelişmesi olgusunun alt yapısını oluşturmaktadır. Partimiz Kemalizmin tüm etki ve sızmalarına kapılarını kapatmıştır. 1986 yılından itibaren su yüzüne yansıyan reformist, revizyonist, hatta anti-komünist olarak nitelendireceğimiz politikalara karşı tavrını belirlemiş, tartışmalarını tamamlamış ve yeni program taslağı ile Marksizm-Leninizm temelinde yeniden silahlanmış. Marks'a, Engels'e, Lenin'e, Stalin'e ve Bilen yoldaşa dönmüştür. ABD'nin CIA laboratuvarlarında üretilen tüm Marksist görünümlü anti-komünist teori ve politikaların karşısına set çekmiştir. Leninci parti anlayışı, proletarya diktatörlüğü ve proletarya enternasyonalizmi temelinde ülkemiz koşullarına uygun ancak Marksizm-Leninizm'in evrensel bilimi doğrultusunda programatik yaklaşımlar ve politikalar geliştirmiştir. Kürt ulusal sorununun çözümü ve savaş yoldaşlığı sınıfsal bir hedef olarak parti program ve politikalarında önemli yerini almıştır. Kürt ulusal sorununa yaklaşım, burjuvazi ile uzlaşmaz sınıfsal çelişkilerimizin arasında tarif edilmektedir. Türkiye'de emek-

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Sedat TANER Yoldaş ile TKP'nin 96. Kuruluş Yıldönümü Nedeniyle 10 Eylül 2016 Günü Gerçekleştirilen Söyleşi

FABRİKALAR KALEMİZ, VURA VURA ÇIKACAĞIZ LEGALE !

Atılım: Taner yoldaş, partimiz 96. kuruluş yıldönümünü hangi durumda karşılıyor? Yaşadığımız süreçler ve geldiğimiz durum hakkında bizi bilgilendirebilir misiniz?

S. Taner yoldaş: Yoldaşım, önce partimizin doksan altıncı kuruluş yıldönümü tüm parti üyeleri, yandaşları, çevresi, işçi sınıfımız ve başta Kürt halkı olmak üzere, tüm sömürülen, yoksul emekçi halklarımıza kutlu olsun.

Sorunuza gelince. Böyle bir partinin mensubu olmak yaşamda en önemli gurur kaynağımız. Düşünün; Türkiye'nin ilk partisi, en eski partisi. Çok bedel ödemiş bir parti. Mustafa Suphi'den, Bilen yoldaşımıza, Deniz yoldaşımızdan, Kadri yoldaşımıza kadar binlerce üye, kadro ve sempatizanını Sosyalizm için savaşımında yitirmiş bir parti. İşkenceler, mahpusluklar, sürgünler, siyasi göçmenlikler... Bunların bütünü parti tarihimizde gerçek olan yaşanmışlıklar. Önce tüm kavgada düşen yoldaşlarımızın anıları önünde saygıyla eğilerek, onların taşıdığı kızıl bayrağın emin ellerde olduğuna ve gücümüzü son evresine kadar kullanarak, kanımızın son damlasına kadar Onların mücadelesini sürdüreceğimize dair söz verdiğimizimizi tekrarlayalım. Bu ifademizi boş bir söz olarak algılamayın. Bugün, TKP'mizin örgütlülüğünü sürdürmeye karar vermiş kadrolar kendi aralarında birbirlerine söz verdiler, ant içtiler. Yoldaşlarımızın canına, kanına kasteden, onları katleden her unsurdan bunun hesabını Türkiye Komünist Partisi'nin tarihsel misyonunu yaşama geçirerek soracağız. Bu yemin bizden sonra gelecek kuşaklar için de geçerlidir.

Partimizin likidasyon girişimi bir anda olup bitmiş bir olay değildir. Yıllara yayılan bir hazırlık sonucunda son nokta koyulmaya çalışılmıştır. Dünya Komünist Hareketi'nin, özellikle SBKP'nin yöneticilerinin bu konuda ciddi etkilerinin olduğunu tespit ediyoruz. Hiç bir kardeş partinin yöneticileri ve Sosyalist Ülke'lerin devlet başkanları Sovyetler Birliği çıkışlı böyle bir ihanete ihtimal vermedikleri için, belirli bir zamana kadar Sovyetlerdeki belirli uygulamalar eleştirildiyse de konunun vahameti ciddiye alınmamıştır. Bunu sözlerle anlatmak çok zor, hatta mümkün değil. Biz Gorbaçev son noktayı koyarken kimi kardeş parti yöneticilerinin kollarını çimdikleyerek gerçekten bu gelişmelerin gerçek yaşamda mı olduğuna yoksa kabus mu gördüklerini anlamaya çalıştıklarına şahit olduk. Bizim partimizin Merkez Komitesi ve Politik Bürosunda da benzer örneklerin yaşandığını söyleyebiliriz.

Atılım: Yoldaş, bu süreç nasıl gelişti, kısaca anlatabilir misiniz?

S. Taner yoldaş: Bize göre bu süreç Stalin yoldaşın ölümü ile başlamıştır. Kruşçev SBKP'nin XX. Kongresi'ne sunduğu raporda Sovyetler Birliği'nde ki sosyalist inşa sürecinin imdat frenini çekmiştir. Kimin adına çekti, neden çekti... bu konular tartışılıyor ve araştırılıyor. Daha sonra Brejnev dönemi "idare-i maslahatçı" bir süreç olmuştur. İçine girilen sapmalar düzeltilmeden yola devam edilmeye çalışılmıştır. Ardından, Andropov ve Çernienko dönemleri kısa kısa yaşanmıştır. Gorbaçev'in göreve getirilmesinin son hazırlıkları Andropov döneminde gerçekleştirilmiştir. Andropov önceleri KGB Başkanlığı yaptığı için Andropov Sovyetler Birliği'nde durumu toparlayacak bir yönetici olarak değerlendirilmiş ve Gorbaçev'in onun talebesi olarak göreve gelmesi de bu bağlamda ele alınmıştır. Bu bir yanılgıdır.

Şimdi burada iki ihtimal var. Ya Andropov ve dolayısıyla Gorbaçev, hakikaten Sovyet Sosyalizmini içine girdiği atalet ve deformasyondan kurtarmak ve tekrar Marksizm-Leninizm'in ilkelerinin rotasına oturtmak amacıyla davranmışlar, fakat bunu başaramayınca sosyal demokratlaşarak emperyalizm ile uzlaşmışlardır. Ya da Gorbaçev baştan itibaren karşı-devrimci bir amaçla o noktaya kadar tırmanmış ve tırmandırılmıştır. Gorbaçev'in kendisi, yıllardan beri Sosyal Demokrat düşünceye eğilimli olduğunu, ancak bunu açıklasaydı Sovyetler Birliği'ndeki bu "değişimi" (siz karşı-devrim anlayın) gerçekleştiremeyeceğini yazmıştır. Karısı Raisa'nın da bu yönde ifadeleri mevcuttur.

Gorbaçev'in en yakın çalışma arkadaşlarından Aleksander Yakovlev, ölmeden önce yazdığı kitabında, 1954 yılında Almanya'dan Sovyet savaş esirlerinin döndüğü dönemde kendisinin komünist düşüncelerden koptuğunu, ancak bunu belli etseydi, parti ve devlet kademelerinde yükselemeyeceği için bunu gizlediğini yazmıştır. Sovyetler Birliği'ni "Halkların Zindanı" olarak adlandırdığı kitabında bu süreçlerin bilinçli yürütüldüğünü açıklamıştır.

Gorbaçev, 1992 yılında İstanbul Boğaziçi Üniversitesinde katıldığı bir konferansta "1989 yılında Çinli yöneticiler benim Tiyanamen Meydanı'nda Çinli öğrencilere seslenmemi engellediler. Eğer onlara hitap edebilseydim, dünya bugün daha barışçıl olurdu" diyebiliyor.

Perestroika ve Glasnost'un ideologu

olarak adlandırılan Yakovlev, altmışlı yılların sonunda bir deneme amacıyla İspanya, İtalya ve Fransa gibi Komünist Partilerin güçlü ve yığınsal olduğu ülkelerde "Avrupa Komünizmi" deneyiminin bizzat SBKP tarafından planlı olarak yaygınlaştırıldığını yazmıştır. Bu konular üstünden atlanmayacak ciddiyette ifşaatlardır.

Biz bunların gerçekliklerini ancak ABD dış istihbaratının belgeleri açıldığında veya kontr-spiyonaj konusunda görev almış yüksek rütbeli istihbaratçı veya politikacıların açıklamalarından anlayabileceğiz. Bu konuda bilinin dillendirilmeyen gerçekler de olabilir. Ancak biz bugüne dek kardeş parti yöneticileri ile yaptığımız ikili görüşmelerde de sağlıklı ve somut verilere dayalı yanıt veya görüşler alamadık. Bize göre bu konunun belgeleri ile netleşmesi gerekiyor.

Biz bu sürecin "adam satın alma" yöntemi ile uzun bir süreçte emperyalizmin istihbarat servisleri tarafından planlanarak yürütüldüğü kanısındayız. 1985-1991 arası Sovyet pratiği de, öncesi de, bu sürecin öznesi olanların yazdıkları, çizdikleri bizi bu sonuca götürüyor.

Atılım: Partimizin likidasyon girişiminin bu süreçlere bağlı geliştiğini mi tespit ediyorsunuz?

S. Taner yoldaş: Evet, partimizin 1983'deki 5.Kongre'de aldığı daha önceki dönemlere kıyasla çok daha ileri ve savaşkan kararları, onayladığı program ve belgeleri, Kongre'den hemen sonra alt-üst edildi. "Barış ve Ulusal Demokrasi Programı" gibi reformist bir belge, 1986 Ulusal Konferans kararları ve belgeleri, TİP ile 5.Kongre kararlarının içeriğine tam tersi içerikte bir birleşme, "Dönüş" kararı, TKP'nin 6.Kongre'de feshi ve ertesi gün TBKP'nin illegal olarak kurulması, en sonunda da ülkede legal TBKP'nin kurulması ve amblem olarak Orak-Çekiç ve Kızıl Bayrağı bir kenara bırakarak Çınar Ağacı armasının seçilmesi... Ondan sonra BSP, SBP, ÖDP süreçleri... Cem Boyner ile parti kurma girişimleri ve TBKP programının "mülkiyet ilişkileri" bölümünün değiştirilerek TBKP programı benzeri bir programın Cem Boyner liderliğinde "Yeni Demokrasi Hareketi" parti programı olarak kamuoyuna açıklanması. Aklın, izanın bittiği son nokta ! En azından komünistler açısından.

Bugün TKP olarak Marksizm-Leninizm ilkeleri doğrultusunda bu mücadeleyi sürdüren yoldaşlarımızdan kimimiz 1986 ve 1988 yıllarında 25-30 kişilik gruplar halinde Moskova'da üç ve altı aylık eğitimlere davet edildik, daha doğru ifade etmek

Fabrikalar Kalemiz, Vura Vura Çıkacağız Legale...(2. sayfadan devam)

gerekirse gönderildik. Bizler “kafası karışık yoldaşlar” kategorisindeydik. Bu gruplarda yer almış ve hayatta olan yoldaşlarımızı anımsayacaklardık. O günden bu güne yitirdiğimiz kimi yoldaşlarımız da “kafası karışık yoldaşlarımız” arasındaydı. Yaşayanlar hakkında ip ucu vermeyelim ama yitirdiğimiz, Sıtkı Coşkun, Ertan Uyar, Murat Tokmak, Ekrem Aydın, Kasım Yeşilgül gibi değerli yoldaşlarımızın adını sayabiliriz. İnanırsınız, fiziken yitirdiğimiz yoldaşlarımızdan daha fazlasını manen yitirdik. Bu yoldaşlarımız Marksizm-Leninizm’in ilkelerine sıkı sıkıya sahip çıkarak SBKP ve Sovyetler Birliği’ndeki gelişmelere karşı tavır takındılar. Ancak hiç bir zaman parti içinde bir hizip veya fraksiyon olmadılar. Her alanda buldukları organlar içinde ve yazılı olarak eleştiri ve görüşlerini belirttiler. Bu yoldaşların büyük bir kısmının mücadeleden kopması ise hayal kırıklığı ve demoralizasyon nedeniyle olmuştur. 3-5 tanemiz hariç bugün partimizin dışındalar. Dünya Sosyalist Sistemi gibi büyük ve güçlü bir yapının, sosyalizmin ana yurdu Sovyetler Birliği’nin ve göz bebeğimiz SBKP’nin gözlerimiz önünde erimesini ve yıkılmasını hazmedemediler. Sınıf savaşımının, partimizin dışına düştüler. Bu yoldaşlarımız onurlu yoldaşlarımızdır ancak tepkileri yanlış olmuştur. Bugün kimisi Kürt Özgürlük Hareketi’nin içinde, kimisi Yeşiller çevresinde, kimisi belli bir döneme dek ÖDP çevresinde bulunmuşlar ancak önemli bir bölümü devrimci-demokrat çevrelerin içinde kalmakla birlikte Marksizm-Leninizm’in ilkelerinden uzaklaşmışlar, Leninci parti, devlet ve sosyalizm teorilerini gerçekleştiremeyecek teoriler, hatta kimileri Dünya Sosyalist Sistemi’nin yıkılmasının nedeni olarak irdelemeye başlamışlardır. Hayat bazen onurlu özneleri maalesef düzen içi çözümler çerçevesinde düşüncelere kadar itebiliyor.

Legal TBKP sürecinde Türkiye’de yayınlanan Adımlar dergisinin eski sayılarını okursanız, orada Veysi Sarısözen, Sıtkı Coşkun gibi eski Politik Büro üyesi yoldaşlarımızın kurulacak partinin artık komünist adını taşıması ve orak-çekiç gibi sembolleri “sosyalizmin adının kirlenmesinden dolayı” kullanılmaması gerektiğini içeren yazılar kaleme aldıklarını görürsünüz. “Kafası karışık yoldaş” olmaktan bu noktaya gelmek maalesef partimizin o dönemde likidasyonunun karşısında durabilecek yoldaşlarımızın bu göreve soyunmaması, burjuvazi ve işbirlikçi oligarşinin ellerini ovuşturmasına sebep olmuştur.

Partimizin en üst yönetiminde buldukları halde, önce “Marksizm aşıldı”, ardından “Leninizm aşıldı”, “işçi sınıfı kalmadı”, “devrim ütopya” silsilesiyle Marksizm’in günümüz sorunlarına artık ekonomik ve politik olarak yanıt vermeyecek

durumdadır diyenlere söyleyecek hiç sözümüz yok. Onlardan farklı bir beklentimiz olamazdı, kendileri tercihlerini yapmışlardı.

Sonuç olarak **Politik Büro** düzeyinde partimizin devamını savunan kimse kalmamıştır. **Merkez Komitesi** düzeyinde ise durum bundan farklı değildir. Kimi eski yoldaşların devrimci-demokrat hatta liberal-demokrat çevrelerde dolaşmaları ise diğerlerinin yanında bir farklılıktır. Bugün AKP’yi hala açıkça destekleyen ve 15 Temmuz darbe girişimi sürecinde “şehit düşen kahraman halkımız darbe girişimini engellemiştir” nitelemesini kullananları okudukça tüylerimiz diken diken oluyor. Bu ifadeyle karşılaştırıldığında liberal-demokrat veya dışardan Kürt ulusal demokratik hareketini destekleyen eski yoldaşlarımız gönlümüzü ferahlatıyor.

Atılım: Taner Yoldaş, o dönemde hiç bir önlem alınmaz mıydı?

S. Taner yoldaş: Geçmişe ilişkin son bir cümle ekleyelim: O dönemde Kutlu ve Sargın yoldaşların (o dönem açısından yoldaş diyorum) geri dönüş kararına, 5. Kongre kararlarına aykırı olarak TİP ile bu biçimde birleşme pratiğine, reformist bir TBKP programına karşı çıkan yönetici yoldaşlarımız, eski veya dönemin MK ve PB üyeleri, fraksiyonculuk anlamında değil ama “geri dönüş kararı” alındığında veya ama en geç TBKP İstanbul Kongresinde bu gidişata dur deyip Marksizm-Leninizm ilkeleri temelinde yola devam edelim girişiminde bulunsalardı yaşadığımız acıları ve yıkımları daha az yaşar bugün çok farklı noktalarda olurduk. Bunu da söylemeden o konuyu kapatmayalım istedik. Marksizm-Leninizm’in toplumsal sorunları çözeceğine ve Leninci bir komünist partisine gereksinim olmadığını savunan Genel Başkan, Genel Sekreter, PB ve MK üyeleri istifa edip yollarını partimizden ayırabilirlerdi veya ayırmaları sağlanabilirdi. Böyle bir davranış yine de daha dürüst bir davranış olurdu. Ancak onlar parti sanki babalarının malıymış gibi, partiyi yok etme yoluna girdiler. Belki de birileriyle öyle “anlaştılar” veya “görevleri” buydu. Dürüst bir yoldaş istifa eder helalleşir giderdi.

Atılım: Bugün partimizin durumu nedir? Çok iç açıcı olmayan bilgiler aktardınız.

S. Taner yoldaş: Çok mu karamsar bir tablo çıktı ortaya bilmiyorum ama gerçek budur. Bu yaşanmışlıkları hazmettik, gerekli sonuçları çıkardık. Biz şimdi bu deneyleri yaşamış, yakın tarihin öznesi olmuş ve Komünizm ideallerinden bir milim sapmayan yoldaşlar olarak ne yapıyoruz, ona bakmamız lazım. Kimi önemli adımları atarak ülkede ciddi bir çevre haline geldik. Yoldaşlarımızın niteliksel gelişimi üzerine çalışıyoruz. Hem

teorik-ideolojik-politik, ama aynı zamanda pratik örgütsel olarak... Sendikal alanda, demokratik kitle örgütlerinde, cezaevlerinde, devrimci demokratik kitle partilerinde, yerel girişim ve meclislerde, amatör yerel spor kulüplerinde, köylü kooperatif ve birliklerinde... kısacası toplumsal yaşamın her alanında ilerici, yurtsever, devrimci, demokratik kuruluş ve hareketler ile ilişkililiyor ve içinde yer alıyoruz. Kimi önemli oluşumlarda yönlendirici görevlerimizi yerine getirecek düzeyi yakaladık. Parlatonun içine kadar etki sağlayabilecek durumdayız. Web yayınlarımız düzenli olarak ortalama 35.000 okuyucu ve takipçiye ulaştı. Sosyal medyada 250.000 haftalık erişim yakaladık. Yasal yayınlarımız 15.000 okuyucuya ulaşıyor. **Merkez Organımız ATILIM** 900 ile 1200 arası bir okuyucu sayısına ulaştı. Ülkenin 59 ilinde ilişkilerimiz ve irili ufaklı çalışmalarımız yürüyor. Bunlar pratikte geldiğimiz düzeyi ifade ediyor.

Tüm bu pratik çalışmalar sürecinde yeni **Program ve Tüzük** çalışmalarına önemli bir yer ayırdık. Programatik tartışmayı tüm çalışmalarımızın temeli olarak değerlendiriyoruz. Teorik, ideolojik ve politik olarak homojen bir yapı Leninci Parti anlayışının en temel ilkesidir. Bunu takiben Tüzük ise örgütsel anlayışımızın ve ilkelerimizin ana halkasını oluşturuyor. Her yoldaşımız bizim için çok kıymetlidir. Parti politikalarını sınıfa ve yığınlara taşınmasına, kamuoyunu etkilemede görev alan tüm yoldaşlarımız önemli işler başarıyorlar. Partimizin 96. kuruluş yıl dönümünde Merkez Komitemiz adına tüm yoldaşlarımıza, sempatiyelerimize ve çevremize bin selam gönderiyoruz.

Kürdistan’da barikatlarda savaşan, sığınaklarda yaşayan yoldaşlarımızı devrimciliğimizin olanca ateşi ile selamlıyoruz. İstanbul, Bursa, İzmir, Adana, Antalya, Trabzon, Samsun, Ankara gibi metropollerde işaret bekleyen genç partizanlarımıza selam olsun. Otomotiv, tekstil, tersane, depo, inşaat, banka-sigorta,büro sektörlerinde, üretim alanlarında iğneyle kuyu kazan, direnen yoldaşlarımızı ve tüm devrimci kadroları alınlarından öpüyoruz.

Atılım: Yeni Program taslağının temel çizgileri konusunda bize ne söyleyebilirsiniz? Nasıl bir program çalışması yürütülmüyor?

S. Taner yoldaş: Program taslağımız önemli köşe taşlarının netleşmesi temelinde yazılmıştır. **Birinci** ve en önemli konu teorik, ideolojik netliktir. Marksizm-Leninizm’in temel ilkeleri ve Büyük Ekim Devrimi’nin deneyleri ışığında, özellikle 80’li yıllarda tartışmaya açılan ve sulandırılmaya çalışılan

Fabrikalar Kalemiz, Vura Vura Çıkacağız Legale...(3. sayfadan devam)

temel ilkeler konusunda açık ve kesin tavır belirledik. Proletarya devrimi, proletarya diktatörlüğü ve bilimsel sosyalizm anlayışımızı ortaya koyduk. **İkincisi**, Sovyetler Birliği ve Sosyalist Dünya Sistemindeki karşı-devrim konusunda görüşlerimizi ortaya koyduk. **Üçüncüsü**, 1991 sonrası dünyanın, emperyalizmin ve Türkiye'nin politik ve ekonomik tahlilini yaptık. **Dördüncüsü**, Türkiye için önerdiğimiz Sosyalizm modelini ayrıntılandırdık. Sosyalizm modeli konusunda ayrıntıya girmemiz kimi çevrelerin eleştirilerine hedef oldu. Ancak biz bu konunun çok önem taşıdığına inanıyoruz. Sınıfa ve yığınlara giderken, varolan kapitalist devlete karşı ne önerdiğimizizi, onların da anlayacakları, gözlerinin önünde resmedebilecekleri şekilde açık ve net olarak ortaya koymamız gerektiğine inanıyoruz. Federatif Sosyalist Türkiye Cumhuriyeti projesini gerekçelendirdik. **Beşincisi**; Sosyalist devrim süreci konusunda ödevlerimizi tarif ettik ve ön görülerde bulunduk. Türkiye devrimci hareketinin dağınıklığına da son verecek bir **Devrim Cephesi** anlayışı geliştirdik ve devrimden sonra **Devrimci Halk Cephesi** olarak TKP'nin öncülüğünde tüm devrimci ve demokratik güçlerin, kitle örgütleri, sendikalar, kadın ve gençlik örgütlerinin katılımı ile bu **Sosyalist Türkiye**'nin yönetilebileceğini ve sosyalizm kuruculuğunun geliştirilebileceğini ortaya koyduk.

Programın en önemli diğer bir yanı Kemalizm ile arasına kesin sınırlar koymuş olmasıdır. **Kemalizm** burjuvazinin geliştirdiği ve ideoloji dahi olmayan bir akımdır. Resmi tarih anlayışının etkisinden kurtulamayan ilerici ve hatta devrimci kesimlerin, aydınların, sanatçıların bu ülkede 93 yıldır ne yaşıyorsak, bunun Kemalizm adına uygulandığını dikkate alarak ve aynen İslam konusunda da alışkanlık haline gelen bir ifade olan "gerçek İslam bu değil" gibi, "gerçek Kemalizm bu değil" yorumlarına sebep olan düşünceler konusunda komünistlerin görüşlerini ortaya koyduk. Gerçek İslam nasıl ki uygulamaları ve yaşamda gördüklerimiz ise, gerçek Kemalizm de 93 yıldır yaşayanların ta kendisidir. Kendimizi kandırmayalım. İşçi sınıfının bilimi doğrultusunda bağımsız politikamızın takipçisi olalım.

Kürt ulusal sorununun çözümü Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan itibaren çözüm yerine yok sayılmaya çalışılan bir olgudur. Ulus devlet oluşum sürecinde geliştirilen tekçi anlayış Türk milliyeti, sünni İslam temelinde olmuştur. Program taslağımız Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda net çözümler ortaya koymuştur ve özellikle 1980'den sonra gelişen Kürt halkının ulusal, demokratik özgürlük mücadelesini hem sınıfsal hem de siyasi anlamda

değerlendirerek, başlaşıklar politikasında doğru yere oturmuştur. Kürt halkının, ezilen ve sömürülen yoksul halk olarak sınıfsal anlamda sosyalist devrim sürecinin önemli bir bileşeni olduğu tespitini yapmış, özgürlük hareketinin siyasal örgütünü de politik başlaşıklıkların etkin güçlerinden biri olarak tarif etmiştir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi Türkiye'deki sınıf mücadelesinin aktif, etkin ve güçlü bir bileşenidir.

Program taslağımız **Alevi halkımız** için de çok önemli açılımlarda bulunmuştur. Alevi halkımız, işçi ve emekçiler burjuva partilerine verdikleri desteği artık geri çekmeli ve haklarına sahip çıkmalıdırlar.

Biz sayıları yaşanmışlıklardan dolayı artık sadece binlerle ifade edilebilen **Ermeni, Rum, Süryani, Ezidi** halklarımız konusunda hassas davranırken, eşit haklar talep ederken, 25 milyona yakın bir nüfusu olan Alevi halkımız burjuvazi karşısında **Devrim Cephesi** içinde yerini almalıdır. Bunu sağlamamız gerekiyor.

Biz parti örgütlerinde tartışmaya açtığımız bu program taslağımızda **Komünizm** idealinin Türkiye ve dünya halkları için tek umut ışığı olduğunu ortaya koymaya çalıştık. Ve sadece yoldaşlarımızın ve parti örgütleri ile sınırlı kalmadan, taslağı devrimci kamuoyunun görüşüne açtık. Onların katkılarını istedik. Küçümsenmeyecek şekilde olumlu reaksiyon aldık. Program taslağımız konusunda görüşlerini ileten hukuk, ekonomi ve politika profesörleri oldu, milletvekilleri oldu. Programımızdaki temel yaklaşımların tümüne katılmasalar dahi, çalışmanın selamlanacak bir çalışma olduğu konusunda görüşler aldık. Somut görüş, eleştiri ve katkılar ilettiler. Program Komisyonu bu katkıların tümünü değerlendirmeye aldı.

Atılım: Parti MK'mız önümüzdeki döneme ilişkin nasıl bir savaş politikası geliştireyor?

S. Taner yoldaş: Partimiz, 10 Ekim 2015'de Ankara Katliamında can veren MK üyesi Kadri Erol yoldaşımız adına **KADRI EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ** kararını almıştır. Kadri Erol yoldaşımız, partimizin likidasyonu kırma mücadelesinde önemli görevler üstlenmiş bir yoldaşımızdı. Bu **HAMLE** ile üç ana hedef belirledik. **BİR:** Likidasyonu kırma sürecinde yaratılan nitel gücü nicel güce yükseltmek. **İKİ:** Partiyi gençlik ile bağlamak, Fabrikalarda kaleler oluşturmak. **ÜÇ:** Yığınsal, savaştan, legal bir Türkiye Komünist Partisi yaratmak ve Türkiye'nin politikasına müdahil olacak bir güç durumuna yükseltmek. Bu üç hedefin gerçekleştirilmesi partimizin temel çekirdek kadrolarının ısrarlı, sabırlı ve kararlı çalışmalarıyla gerçekleşecektir. Partimize gönül vermiş, politikasını destekleyen, ülkede

güçlü ve etkin bir TKP'den yana olan tüm dostlarımız bu hamleye katılmalıdır, en azından katkı sağlamalıdır.

Atılım: Partimizin HDP'ye yönelik yaklaşımı nedir? Bizi bu konuda bilgilendirir misiniz?

S. Taner yoldaş: Halkların Demokratik Partisi, Türkiye'nin bugüne kadar gördüğü en somut, sürekli ve güç birliğinin siyasi partisidir. HDP, Halkların Demokratik Kongresi tarafından seçimlerde yer almak üzere kurulmuştur. 6 milyon oy potansiyeline sahip olan ve doğru bir gelişme sürdürülürse 10 milyon oya rahatlıkla ulaşacak bir partidir. HDP sol cehahta yer alan demokratik bir kitle partisidir. Marksist, Komünist veya Sosyalist bir parti değildir. HDP, AKP-Saray iktidarına muhalif tüm barış ve demokrasi güçlerinin, ki doğal olarak bu güçlerin içinde devrimciler, Kürt devrimci-demokratları, sosyalistler ve komünistler de vardır... bütün bu güçlerin bir siyasal ittifakıdır.

7 Haziran ve 1 Kasım 2015 seçimlerinde Gezi Direnişi güçlerinin tümünü kucaklamıştır. Şimdi, OHAL koşullarında ve baskıcı faşizan rejimin kurumsallaşmaya çalıştığı bir dönemde, AKP-Saray rejimine ile karşı karşıya gelen en geniş devrimci ve demokratik güçlerin ittifakı düzeyine yükseltilmesi gerekir. AKP-Saray iktidarının HDP'yi etkisizleştirmek ve parlamento dışına itmek istediği bir dönemde yapılması gereken, HDP'nin çerçevesini daha da genişletmektir. Haziran Hareketi, Halkevleri ve hatta mümkünse Halk Cephesi'nin de bileşeni olacağı yeni ve daha geniş, daha güçlü bir ittifakın HDK ile birlikte oluşturulması bize günceldir. HDK'nin böyle bir genişlemeye hazır olduğunu biliyoruz. Haziran Gezi Direnişinden daha güçlü, kalıcı ve etkili bir ayaklanmanın koşullarının yaratılması ancak bu görev yerine getirilirse mümkün olacaktır.

Biz DEP döneminden beri, BDP ve HDP süreçlerinin içinde bulunduk. BDP sürecinde daha aktif görev almaya, HDK / HDP döneminde ise sadece görev almaya değil, daha fazla rol almaya da başladık ve bu politikamızı sürdürüyoruz. Sadece yer aldığımız merkezi yönetim organlarında değil, yerel düzeylerde yoldaşlarımız çalışmalara aktif olarak katılıyor ve katkılarını yapıyorlar. HDK / HDP çalışması, bizim siyasal yığın çalışmalarımızın ve ittifaklar politikamızın bir alanıdır. AKP-Saray rejiminin HDP'ye karşı tavrı bizler için gerekli referans vazifesi görmüyor mu?

Atılım: Türkiye'de TKP adını kullanan partiler var, bu konuda yaklaşımımızı biraz açar mısınız?

S. Taner yoldaş: Bu konuda çok yazdık

Fabrikalar Kalemiz, Vura Vura Çıkacağız Legale...(4. sayfadan devam)

ve açıklamalarımız oldu. Biz SİP'in "TKP" adını alarak partimizin yerini doldurmak için böyle bir girişimde bulunmasını Mustafa Kemal'in kurduğunu "TKP" 'ye benzetiyoruz. Buradan kesinlikle şöyle bir sonuç çıkmamalı, o partide yer alan üyelerin ve kadroların iyi niyetinden şüphe etmiyoruz. Onlar orayı TKP zannettikleri için için gittiler, üye oldular, mücadele ettiler. Yönetici ekibin içindeki dar bir kliğin durumu ise farklıdır. TKP ile hiç ilgisi alakası olmayan, hatta TKP düşmanı olan bu klik bu işi yapmıştır. Bizim örgütsel açıdan zor bir dönemimizde, likidasyonu aşma mücadelemiz döneminde bu adımı atmaları sadece kurnazlık ve fırsatçılık değildir. "Görevlerini" yerine getirmişlerdir. Fakat tekrar edelim, bu suçlamayı kesinlikle bu partinin üyelerine yapmıyoruz. Hatta bu kliğin bugün başında olduğu "KP" 'nin de üyelerine yapmıyoruz. Fakat, zamanında bizim partimizden atılan, poliste çözülerek parti sırlarını ele vermiş, konspirasyon kurallarına uymamış, fraksiyonculuk yapmış, Troçkist, Kemalist ve Kürt halkının düşmanı kimi unsurları bu kapsama almıyoruz, onlar SİP'e bilinçli olarak gitmişlerdir. Sonuçta bu parti 2 sene önce bir ayrışma geçirdi. Bu ayrışma partimizle bir alakası olmasa da likidasyonun yeni bir aşamasıdır. Yüzlerce üyeleri pasifize oldu ve politikanın dışına düştü. Bu süreçleri iyi algılamak lazım.

H TKP'ye ayrımlı yaklaşıyoruz. Kendileri ile yakın bir temasımız yok ancak izlediğimiz ve aldığımız bilgiler doğrultusunda değerlendirirsek, bu arkadaşlar, SİP "TKP" pratiğinde gerek ideolojik gerekse de örgütsel olarak bir takım sonuçlar çıkararak devrimci bir çizgi geliştirme konusunda "KP" 'de yer alanlardan farklı bir yol izlemişlerdir. Bu yoldaşlar TKP'yi bulmak ve TKP'li olmak için zamanında SİP "TKP" içinde mücadeleye atılmışlar ve gerçeği yaşayarak görmüşlerdir. Genç ve savaşkan, devrimci bir kadrodur. Türkiye'de legal, yığınsal, güçlü ve etkin bir Türkiye Komünist Partisi yaratılmasında ciddi katkılarının olabileceğine inanıyoruz. Bütününde, Marksizm-Leninizm'e, Kürt ulusal sorunun çözümüne ve Kemalizm'e yaklaşımlarında olumlu doğrultuda arayışları ve gelişme süreçleri içinde olduklarını izliyoruz. Örneğin, "İşçi sınıfının politik örgütü biziz" demiyorlar. "İşçi sınıfının politik örgütünü birlikte yaratmak için devrimci komünist unsurların birlikte çabası gerekir" diyorlar. Biz bunu legal, yığınsal ve etkin bir Türkiye Komünist Partisi yaratma çabası ve amacı olarak değerlendiriyoruz ve bu yaklaşıma değer veriyoruz. Aynı zamanda, sıralarında 12 Eylül öncesi ve sonrası partili olan, parti çalışmalarımızda emeği geçen dürüst, çalışkan yoldaşlar mevcuttur.

"KP" ise ulusalcı, reformist, politikalarında ısrar ederek Perinçek'in İşçi Partisi'nin Vatan Partisi'ne dönüşmesi sonucunda oluşan boşluğu doldurmaya çalışıyor. Kürt özgürlük

hareketini emperyalizm ile işbirlikçi ve milliyetçi bir akım olarak nitelendiriyor. En son 4 Eylül'de Türkiye'deki tüm güçlerini seferber ederek Kartal'da düzenledikleri 2700 kişinin katıldığı "yığınsal ve başarılı" bir mitingde ana konuşmayı yapan klik mensubu bir hokkabaz, "Onlar Abdülhamit'i, Vahdettin'i alsınlar göğüslerinde taşıyınlar, biz Mustafa Kemal'i alalım. Onlar Saidi Nursi'yi taşıyınlar göğüslerinde, biz Mustafa Suphi'yi taşıyalım" diyebiliyor. Mustafa Kemal ile Mustafa Suphi yoldaşın adlarını birlikte anmak anti-komünist olmanın ifadesinden başka bir anlama gelmez. Bunun adı Mustafa Suphi ve TKP düşmanlığıdır. "KP" bir parti değil, bir tekkedir. Sınıf bağları yoktur. "Sosyalist Devrim" kavramını bir nakarat gibi tekrarlayarak, böyle bir amaca ulaşmak için hiç bir planları olmayan entel-dantel bir gruptur.

Kısa adıyla "TKP" 1920 de, 15 Temmuz'da darbe girişimini halk yığınlarının engellediği ifadeleri ile gerçek yüzlerini ortaya koymuşlardır. HDP'yi, ABD emperyalistlerinin senaryosu olarak nitelendirmektedirler. Onlar da Vatan Partisi'nden doğan boşluğa aday olmuşlardır. Baas'çı, milliyetçi politikalar ile, "Vatan-Emek-Cumhuriyet" sloganları ile komünist kavramını yan yana getirmek mümkün değildir. Komünistler bu tabelayı indirmelidir.

Dikkat edin, ne "KP" ne de "TKP" 1920'nin , devlet ile sorunu yoktur. Tüm yazılarını, politik belgelerini inceleyin, onların devrim diye, işçi sınıfının politik iktidarı, proletarya diktatörlüğü gibi bir amaçları yoktur. İnceleyin göreceksiniz.

Bugün Kürdistan'da halkın oylarıyla seçilen Belediye Başkanları'nın görevden alınıp kayyum atanmasına tepki göstermeyen, HDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması karşısında susan, kendi tabanında ve partisinin propaganda faaliyetinde bu konuda gerekli çalışmayı yapmayan, sokağa çıkmayan hiç bir güç, adında devrimci adı da komünist adı da geçse AKP-Saray rejimine muhalif bir siyasi güç değildir. Aynı derecede önemli diğer bir konu Kürdistan'da yürütülen, son haftalarda sonurları aşan ve Suriye'nin işgaline kadar uzanan imha ve savaş politikalarına karşı yığınların ayağa kaldırılması sorunudur. Kürt sorununa yaklaşım sadece komünist olmanın değil, günümüzde devrimciliğin de kıstası olmuştur. Bu konuya yaklaşım da bırakın komünist olmayı, barış ve demokrasiden yana olmanın, ilerici ve devrimci olmanın kıstasıdır.

İşçi sınıfı ile, yığınlarla, yoksul ve sömürülen emekçi halkla yığın bağları olmayan, günlük yaşamının içinde olmayan, sınıfa ve yoksul emekçileri hor gören, komünist olmayı entelektüel ve akademik

bir çalışmadan ibaret gören, bunu da ideolojik ve politik olarak çarpıtarak yapanların Sol adına konuşmalarının önüne geçilmelidir. Bu görevi Türkiye Komünist Partisi yerine getirecektir. TKP'nin sınıfa karşı sorumluluğu bunu gerektiriyor.

Atılım: Yoldaş, çok teşekkür ederiz, en son vermek istediğiniz mesaj var mıdır?

S. Taner yoldaş: Türkiye zor ve baskıcı bir dönemden geçiyor. Tüm burjuva partileri birlikte hareket ediyor. Sermaye güçleri birbirlerine kenetlenmiş durumda. İşbirlikçi Oligarşi bu süreçte yeterli dirençle karşılamıyor. Kürt Özgürlük Hareketi dışında onlara karşı direnen ve savaşan güç yetersiz. İşçi ve emekçi kitleler, ekonomik sorunlarından ve milliyetçi, dinsel söylemlerin etkisinde iktidar güçlerini güçlendirici bir rol oynuyorlar. **Devrimci bir alternatifi** oluşturulması nitelikli, güçlü ve yığınların mücadelesine önderlik edebilecek bir Türkiye Komünist Partisi'nin öncü rolünü yerine getirmesine bağlı. Onun için AKP-Saray iktidarına karşı mücadeleyi yükseltmek ve İşbirlikçi Oligarşik düzeni yıkarak Sosyalist bir Türkiye'nin yolunu açmak bugün her zamankinden daha önemli bir görevdir. Türkiye Komünist Partisi'nin varlığı ve savaşımı bu görevlerin yerine getirilmesi için gereklidir. Türkiye'nin politikaya müdahil olan güçlü bir TKP'ye ihtiyaç var.

"Türkiye Komünist Partisi'ne Özgürlük !" belgisinin nasıl ve ne zaman yaşama geçirileceğinin kararını TC devleti ve onun icazetli kadroları değil, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi verecektir. Bu çok ciddi bir konudur ve bu konunun böyle bilinmesi gerekir. **KADRİ EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ** bu sorunu çözecektir. Bilen yoldaşımızın sloganlaştırılan bir ifadesi vardır: **FABRİKALAR KALEMİZ, VURA VURA ÇIKACAĞIZ LEGALE !** Savaş hattımız budur.

Partimiz 96.kuruluş yıldönümünü bu bilinç ve görev anlayışı ile karşılıyor tüm yoldaş, dost ve çevremize sınıf savaşımının zorlu yollarında ve önümüze koyduğumuz görevlerin gerçekleştirilmesinde başarılar dileriz.

Leninizm'in Temelleri Üzerine (6)

Sverdlov Üniversitesi'nde Verilen Konferanslar

Nisan 1924

Y. V. STALİN

(Önceki sayıdan devam)

ULUSAL SORUN

Bu konuda iki konuyu ele alacağım:

a) Sorunun konuluğu;

b) Ezilen halkların kurtuluş hareketi ve proleter devrim

1) Sorunun konuluğu

Son yirmi yıl içinde ulusal sorun çok önemli bir dizi değişikliklerden geçti. İkinci Enternasyonal dönemindeki ulusal sorun ile Leninizm dönemindeki ulusal sorun bir ve aynı şey olmaktan çok uzaktır. Bunlar yalnızca kapsamı bakımından değil, tam tersine iç karakterleri bakımından da birbirinden temelden ayrılmaktadır.

Eskiden ulusal sorun genellikle, esas olarak "uygar" milliyetleri ilgilendiren dar bir sorunlar çemberi içinde kalırdı. İrlandalılar, Macarlar, Polonyalılar, Finliler, Sırp ve bazı başka Avrupa milliyetleri işte İkinci Enternasyonal önderlerinin yazgılarıyla ilgilendikleri, tam haklarına sahip olmayan halklar bunlardı. Ulusal baskının en kaba ve en zalim biçimlerine uğrayan Asya ve Afrika'nın on milyonlarca ve yüz milyonlarca halkı, genelde onların görüş alanı dışında kalırdı. Beyazlar ile siyahları, "uygarlar" ile "uygar olmayanları" bir tutmaya bir türlü karar verilemiyordu. Sömürgelerin kurtuluş sorunundan dikkatle kaçınan iki-üç anlamsız, sudan karar İkinci Enternasyonal önderlerinin övünebildikleri her şey bundan ibaretti. Bugün, ulusal sorundaki bu ikiliğe ve yarım-gönüllülüğe artık son verilmiş gözüyle bakılmalıdır. Leninizm, bu açık uygunsuzluğu, beyazlar ile siyahlar arasındaki, Avrupalılar ile Asyalılar arasındaki, emperyalizmin "uygar" ve "uygar olmayan" köleleri arasındaki bu ayrım duvarını yıktı ve böylece ulusal sorunu sömürgeler sorunuyla bağladı. Böylece ulusal sorun özel bir sorun, bir devletin iç sorunu olmaktan çıkıp, genel ve uluslararası bir sorun haline, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen halklarının emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu dünya sorunu haline geldi.

Eskiden ulusal sorun, reformist bir bakış açısıyla, ayrı, bağımsız bir sorun olarak; sermayenin iktidarı, emperyalizmin

devrilmesi, proleter devrim genel sorunuyla bağlantısız bir sorun olarak ele alınırdı. Sömürgelerdeki kurtuluş hareketiyle doğrudan ittifak olmaksızın Avrupa'da proletaryanın zaferinin mümkün olduğu, ulusal sorunun ve sömürgeler sorununun sessizce, "kendiliğinden", proleter devrimin ana yolunun dışında, emperyalizme karşı devrimci mücadele olmaksızın çözülebileceği sessizce varsayılırdı. Şimdi bu devrim karşıtı görüşün maskesi düşürülmüş olarak görülmelidir. Leninizm tanıtlamış ve emperyalist savaş ile Rusya'daki devrim doğrulamıştır ki, ulusal sorun ancak proleter devrim ile bağlantı içinde ve proleter devrimin zemini üzerinde çözülebilir; Batı'daki devrimin zafer yolu, sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin emperyalizme karşı kurtuluş hareketiyle devrimci ittifaktan geçer. Ulusal sorun, proleter devrimi genel sorunun bir parçası, proletarya diktatörlüğü sorunun bir parçasıdır.

Sorun şudur: Ezilen ülkelerin devrimci kurtuluş hareketlerinin bağrında var olan devrimci olanaklar artık tükenmiş midir, tükenmemiş midir, ve eğer tükenmemişse, bu olanaklardan proleter devrim için yararlanmak, bağımlı ve sömürge ülkeleri emperyalist burjuvazinin bir yedek gücü olmaktan çıkarıp devrimci proletaryanın bir yedek gücü, onun müttefiki yapabilmek için gerekçeli bir umut var mıdır?

Leninizm bu soruya olumlu yanıt verir, yani ezilen ülkelerin ulusal kurtuluş hareketlerinin bağrında devrimci potansiyelin var olduğu görüşünü savunur ve bunlardan, ortak düşmanın devrilmesi için, emperyalizmin devrilmesi için yararlanmanın mümkün olduğu görüşünü dedir. Emperyalizmin gelişme mekaniği, emperyalist savaş ve Rusya'daki devrim, Leninizmin bu konuda vardığı sonuçları tamamıyla doğrular.

"Egemen" ulusların proletaryasının,

ezilen ve bağımlı halkların ulusal kurtuluş hareketlerini destekleme, kararlılıkla ve aktif bir şekilde destekleme zorunluluğu buradan çıkar.

Bu elbette ki, proletaryanın her ulusal hareketi her zaman ve her yerde, tek tek bütün somut durumlarda desteklemek zorunda olduğu anlamına gelmez. Burada sözkonusu olan, emperyalizmi sağlamlaştırılmaya ve sürdürmeye yönelik hareketler değil, onu zayıflatmaya, devirmeye yönelik ulusal hareketlerin desteklenmesidir. Tek tek ezilen ülkelerin ulusal hareketlerinin, proletarya hareketinin gelişmesinin çıkarlarıyla çatıştığı durumlar vardır. Kendiliğinden anlaşılır ki, böyle durumlarda bir destek sözkonusu olamaz. Ulusların hakları sorunu, soyut, kendi içine kapalı bir sorun değil, tam tersine proleter devrimi genel sorununun bir parçası, bütüne tabi ve bütünü bakış açısından görülmek zorunda olan bir sorundur. Geçen yüzyılın kırklı yıllarında Marx, Polonyalıların ve Macarların ulusal hareketinden yana, Çeklerin ve Güney Slavların ulusal hareketine ise karşıydı. Neden? Çünkü Çekler ve Güney Slavları o sıralar "gerici halklar" idi, Avrupa'daki "Rus ön karakolları" idi, oysa Polonyalılar ve Macarlar mutlakiyete karşı mücadele eden "devrimci halklar" idi. Çünkü o sıralar Çeklerin ve Güney Slavların ulusal hareketinin desteklenmesi, Çarlığın, Avrupa'daki devrimci hareketin en tehlikeli düşmanının dolaylı desteklenmesi demektir.

"Demokrasinin tek tek talepleri", diyor **Lenin**, "bunlardan biri olarak kendi kaderini tayin hakkı, mutlak birşey değildir, tam tersine, genel-demokratik (şimdi: genel-sosyalist) dünya hareketinin küçük bir parçasıdır. Tek tek somut durumlarda parçanın bütünle gelişmesi mümkündür, o zaman parça atılmalıdır." (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, C. 19, s. 319, Rusça.)

Leninizm'in Temelleri Üzerine (6)...(6. sayfadan devam)

İşte tek tek ulusal hareketler sorununda, bu hareketlerin mümkün olan gerici karakteri sorununda durum budur; elbette ki yalnızca, biçimsel bakış açısından, soyut haklar bakış açısından değil, somut olarak, devrimci hareketin çıkarları bakış açısından bakıldığında.

Aynı şeyi, genelde ulusal hareketlerin devrimci karakteri için de söylemek gerekir. Ulusal hareketlerin muazzam çoğunluğunun kuşku götürmez devrimci karakteri, tıpkı tek tek bazı ulusal hareketlerin mümkün gerici karakterinin görelî ve kendine özgü olması gibi, görelî ve kendine özgüdür. Emperyalist baskı koşulları altında ulusal hareketlerin devrimci karakteri, harekette mutlaka proleter öğelerin yer alması gerektiğini; hareketin devrimci ya da cumhuriyetçi bir programa, demokratik bir temele sahip olması gerektiğini önşart koşmaz. Afganistan Emirî'nin Afganistan'ın bağımsızlığı için mücadelesi, Emir'in ve mücadele arkadaşlarının monarşik görüşlerine rağmen, nesnel olarak devrimci bir mücadeledir; çünkü bu mücadele emperyalizmi zayıflatmakta, parçalamakta ve onun altını oymaktadır; oysa örneğin Kerenski ve Tsereteli, Renaudel ve Scheidemann, Çernov ve Dan, Henderson ve Clynes gibi "çaresiz" demokratların ve "sosyalistlerin", "devrimcilerin" ve cumhuriyetçilerin emperyalist savaş sırasındaki mücadelesi gerici bir mücadele idi; çünkü emperyalizmi şirin gösteriyor, sağlamlaştırıyor ve zafere götürmek istiyordu. Aynı nedenlerle Mısırlı tüccarların ve burjuva aydınların Mısır'ın bağımsızlığı için mücadelesi, Mısır ulusal hareketinin önderlerinin burjuva kökenine ve burjuva toplumsal konumuna rağmen, nesnel olarak devrimci bir mücadele iken; İngiliz "İşçi" hükümetinin Mısır'ın bağımsızlığını sürdürmek için mücadelesi, bu hükümetin üyelerinin proleter kökeni ve proleter toplumsal konumuna rağmen, bunların sosyalizmden "yana" olmalarına rağmen, aynı nedenlerden ötürü gerici bir mücadeledir. Hindistan ve Çin gibi, kurtuluş yolunda her adımları biçimsel demokrasinin taleplerine pek uymasa bile, emperyalizme indirilen güçlü bir balyoz darbesi olan, yani hiç kuşkusuz devrimci bir adım olan daha başka, daha büyük sömürge ve bağımsız ülkelerin ulusal hareketinden söz bile etmiyorum.

Lenin, ezilen ülkelerin ulusal hareketinin biçimsel demokrasi bakımından değil, tam tersine emperyalizme karşı genel mücadele bilançosundaki gerçek sonuçları bakımından değerlendirilmesi gerektiğini, yani "soyutlanarak değil, tam tersine

dünya ölçüsünde" değerlendirilmesi gerektiğini söylerken haklıydı (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, C. 19, s. 318, Rusça).

2) Ezilen halkların kurtuluş hareketi ve proleter devrim

Ulusal sorunu çözerken Leninizm şu önermelerden yola çıkar:

a) Dünya iki kampa ayrılmıştır: Mali sermayeyi ellerinde tutan ve dünya nüfusunun muazzam çoğunluğunu sömüren bir avuç uygar ulusların kampı; ve bu çoğunluğu oluşturan, sömürgelerin ve bağımsız ülkelerin ezilen ve sömürülen halklarının kampı;

b) Mali sermaye tarafından ezilen ve sömürülen sömürgeler ve bağımsız ülkeler, emperyalizmin çok büyük bir yedek gücünü ve çok önemli bir güç kaynağını oluşturur;

c) Bağımsız ve sömürge ülkelerdeki ezilen halkların emperyalizme karşı devrimci mücadelesi, onların baskıdan ve sömürden kurtulmalarının biricik yoludur;

d) En önemli sömürge ve bağımsız ülkeler, şimdiden ulusal kurtuluş yolunu tutmuşlardır; bu, kaçınılmaz olarak, dünya kapitalizminin bunalımına yol açacaktır;

e) Gelişmiş ülkelerdeki proletarya hareketinin ve sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketinin çıkarları, devrimci hareketin bu iki türünün ortak düşmana karşı, emperyalizme karşı bir ortak cephede birleşmesini gerektirmektedir;

f) Ortak devrimci bir cephe oluşturulup sağlamlaştırılmadan, gelişmiş ülkelerde işçi sınıfının zaferi ve ezilen halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu olanaksızdır;

g) Ortak devrimci bir cephenin oluşturulması, ezilen halkların "anavatan" emperyalizmine karşı kurtuluş mücadelesi; ezen ulusun proletaryası tarafından doğrudan ve kararlılıkla desteklenmeksizin olanaksızdır, çünkü "başka halkları ezen bir halk özgür olamaz" (Engels);

h) Bu destek, ulusların ayrılma hakkı, bağımsız devlet olarak var olma hakkı şiarının yüce tutulması, savunulması ve gerçekleştirilmesi demektir;

i) Bu şiar gerçekleştirilmeksizin, ulusların, tüm dünyada sosyalizmin zaferinin maddi temelini oluşturan yekpare dünya pazarı içinde

birleşmelerini ve işbirliğini sağlamak olanaksızdır;

k) Bu birlik, halkların karşılıklı güveni ve kardeşçe ilişkileri temelinde oluşan yalnızca özgür bir birlik olabilir.

Buradan, ulusal sorunda iki yan, iki eğilim ortaya çıkar: Emperyalist zincirlerden siyasi kurtuluş ve bağımsız ulusal devlet kurma eğilimi; Bu, emperyalist baskı ve sömürge sömürsü temelinde ortaya çıkan bir eğilimdir; ve ulusların iktisaden birbirlerine yaklaşmaları eğilimi bu, dünya pazarının ve dünya iktisadının oluşmasından ortaya çıkan bir eğilimdir.

"Gelişmekte olan kapitalizm", der Lenin, "ulusal sorunda iki tarihi eğilim tanır. Birinci eğilim: Ulusal yaşantının ve ulusal hareketlerin uyanışı, her türlü ulusal baskıya karşı mücadele, ulusal devletlerin yaratılması. İkinci eğilim: Uluslararasıdaki çok çeşitli bağların gelişmesi ve çoğalması, ulusal çitlerin yıkılması, sermayenin, genelde iktisadi yaşamın, siyasetin, bilimin vs. uluslararası birliğin yaratılması. Her iki eğilim de kapitalizmin evrensel yasasıdır. Birincisi kapitalist gelişmenin başlangıç aşamasında ağır basar; ikincisi olgunlaşmış, sosyalist topluma dönüşmeye doğru yol alan kapitalizmi belirler." (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, C. 18, s. 166, Rusça.)

Emperyalizm açısından bu iki eğilim, uzlaşmaz çelişkilerdir; çünkü emperyalizm, sömürgeleri sömürmeksizin ve onları şiddet yoluyla "yekpare bütün"ün çerçevesi içinde tutmaksızın yaşayamaz; çünkü emperyalizm yalnızca, onlar olmaksızın genelde düşünülemez olan ilhaklar ve sömürge fetihleri yoluyla ulusları birbirine yaklaştırabilir.

Buna karşılık komünizm için ise bu iki eğilim, bir ve aynı şeyin, ezilen halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu davasının iki yönüdür; çünkü komünizm, halkların yekpare dünya iktisadında birleştirilmelerinin ancak karşılıklı güven ve özgür anlaşma temelinde mümkün olduğunu bilir, halkların özgür bir birliğinin yaratılması yolunun, sömürgeleri "yekpare" emperyalist "bütün"den ayrılmasından, onların bağımsız devletlere dönüşmesinden geçtiğini bilir.

Egemen ulusların (İngiltere, Fransa, Amerika, İtalya, Japonya vb.) kendi emperyalist hükümetlerine karşı mücadele etmek istemeyen; "kendini" sömürgelerinin ezilen halklarının

Leninizm'in Temelleri Üzerine (6)...(7. sayfadan devam)

baskıdan kurtulma, devlet olarak ayrılma mücadelesini desteklemek istemeyen "sosyalistlerinin" büyük güç şovenizmine karşı inatçı, sürekli ve kararlı mücadele zorunluluğu bundan ötürüdür.

Bu mücadele olmaksızın, egemen ulusların işçi sınıfını hakiki enternasyonalizm ruhuyla, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin emekçi kitlelerine yakınlaşma ruhuyla, proletarya devrimine gerçekten hazırlanma ruhuyla eğitmek düşünülemez. Eğer Rus proletaryası, eski Rus imparatorluğunun ezilen halklarının sempatisine ve desteğine sahip olmasaydı, Rusya'da devrim zafere ulaşmazdı ve Kolçak ve Denikin yenilmezdi. Ama bu halkların sempati ve desteğini kazanmak için o, her şeyden önce, Rus emperyalizminin zincirlerini parçalamak ve bu halkları ulusal baskıdan kurtarmak zorundaydı. Aksi takdirde, Sovyet iktidarını sağlamlaştırmak, hakiki enternasyonalizmi sağlamak Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği adını taşıyan ve halkların yekpare bir dünya iktisadındaki gelecekteki birliğinin yaşayan örneği olan, halkların işbirliğinin büyük örgütünü yaratmak olanaksız olurdu.

Kendi ulusal dargörüşlülüklerini aşmak istemeyen ve kendi ülkesinin kurtuluş hareketi ile egemen ülkelerin proletarya hareketi arasındaki bağıntıyı kavramayan ezilen ülkelerin sosyalistlerinin ulusal içe kapanıklığına, dargörüşlülüğüne ve yalıtıklığına karşı mücadele zorunluluğu bundan ötürüdür.

Bu mücadele olmaksızın, ezilen ulusların proletaryasının bağımsız bir siyaset izleyebilmesi ve ortak düşmanın

devrilmesi için mücadelede, emperyalizmin devrilmesi için mücadelede egemen ülkelerin proletaryasıyla sınıf dayanışmasını gerçekleştirebilmesi düşünülemezdi; Bu mücadele olmaksızın, enternasyonalizm olanaksız olurdu.

Egemen ulusların ve ezilen ulusların emekçi kitlelerini devrimci enternasyonalizm ruhunda eğitmenin yolu budur.

İşçilerin enternasyonalizm ruhunda eğitilmesine ilişkin komünizmin ikili görevi hakkında Lenin şunları söylüyor:

"Bu eğitim... büyük, ezen uluslar ve küçük, ezilen uluslar, ilhak eden ve ilhak edilen uluslar için somut olarak birbirinin aynı olabilir mi?"

Elbette ki olamaz. Ortak hedefe; tam hak eşitliğine, bütün ulusların en sıkı yakınlaşmasına ve sonra da kaynaşmasına giden yol; örneğin tıpkı bir kitap sayfasının ortasında bulunan bir noktaya giden yolun; sayfanın bir kenarından sola doğru, karşı kenarından ise sağa doğru gitmesi gibi, burada da elbette çeşitli somut yollardan geçecektir. Büyük, ezen, ilhakçı bir ulusun bir sosyal-demokrati, bir yandan genelde ulusların kaynaşmasını savunurken, 'kendini' Nikolaus H'sinin, 'kendini' Wilhelm, George, Poincare vs.sinin de küçük uluslarla (ilhaklar yoluyla) kaynaşmasından yana olduğunu bir an bile unutursa, Nikolaus II Galicya ile 'kaynaşmaktan' yanadır, Wilhelm II Belçika ile 'kaynaşmaktan' yanadır vs., böylesi bir sosyal-demokrat teoride gülünç bir doktriner, pratikte ise emperyalizmin bir suç ortağı olur.

Ezen ülkelerdeki işçilerin enternasyonalist eğitiminin ağırlık noktasında, kayıtsız koşulsuz, ezilen ülkelerin ayrılma özgürlüğünü propaganda etmek ve savunmak zorundadır. Bu olmaksızın enternasyonalizm olmaz. Bu propagandayı yapmayan bir ezen ulusun her sosyal-demokratını, emperyalist ve alçak saymak hakkımız ve görevimizdir. Sosyalizmin gerçekleşmesinden önce ayrılma olayı binde bir olayda bile mümkün ve 'gerçekleştirilebilir' olsa da, bu mutlak bir taleptir...

Öte yandan, küçük bir ulusun sosyal-demokrati, ajitasyonunda ağırlık noktasını genel formülümüzün ikinci kelimesine vermelidir: ulusların 'özgür birliği'. O, bir enternasyonalist olarak yükümlülüklerini zedelemeksizin, hem kendi ulusunun siyasi bağımsızlığından, hem de komşu devlet X, Y, Z, vs.ye katılmasından yana olabilir. Ama o, her durumda, ulusal dargörüşlülüğe içe kapanıklığa ve yalıtıklığa karşı, ve bütünün ve genelin hesaba katılması, parçanın çıkarlarının, bütünün çıkarlarına tabi kılınması için mücadele etmelidir.

Sorunu derinlemesine incelememiş kişiler, ezen ulusların sosyal-demokratları 'ayrılma özgürlüğü' üzerinde ısrar ederken, ezilen ulusların sosyal-demokratlarının 'birleşme özgürlüğü' üzerinde direnmelerinin 'çelişkili' olduğunu düşünüyorlar. Ama üzerinde biraz düşününce, enternasyonalizme ve ulusların kaynaşmasına giden bir başka yol, verili durumdan bu hedefe giden bir başka yol olmadığı ve olamayacağı görülecektir." (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, C. 19, s. 324-326, Rusça.)

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı (2)

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
PROGRAM
- Taslak -

Türkiye Komünist Partisi'nin yeni Program taslağı Ocak 2014 tarihin-den beri tartışılıyor ve katkılar sonu-cu geliştiriliyor. Son taslak halini bu sayımızda bölümler halinde yayınlamaya başlıyoruz. Her sayıda yayınlanan bölümler için notlarınızı alabilirsiniz. Ancak tüm bölümler yayımlandıktan sonra notlarınızı, görüş, eleştiri ve katkılarınızı bütünsellik içinde tkp.bilgi@googlemail.com adresine yazılı olarak yollayabilirsiniz.

Parti örgütleri ve yoldaşlarımız arasında bu taslak parti çalışmasının önemli bir alanı olarak örgütlü olarak tartışılıp ele alınıyor. Taslağı ATILIM'da yayınlamaktaki

amacımız örgütlü çalışma içinde bulunmayan, TKP'nin gerekliliğini savunan ancak arayış içinde olan, TKP'yi savunan ancak ideolojik ve politik olarak kimi değişik duruşları olan, farklı devrimci, sosyalist, hatta devrimci-demokratik örgütlenmeler içinde bulunan, eski parti üyesi olup da bugün bazı konularda farklı yaklaşımları olan, partimizde daha önce yönetici görevlerde bulunmuş olup bugün dünyaya farklı pencerelerden bakan dostlarımızın da katkı ve görüşlerini almaktır. Bu görüşler bir eleştiri niteliğinde de, bugünkü durdukları yerin gerekçelendirilmesi biçiminde de olabilir. Kuşkusuz ki burada kastettiğimiz dostlarımız geçmişte yapılan tüm

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı... (8. sayfadan devam)

çalışmaları bir daha tekrarlanmaması gereken bir hata olarak gören ve sınıf savaşımına sırtını dönen, anti-komünist pozisyonları savunan unsurlar değildir. Devrimci hareketin şu ya da bu yerinde mücadelesini sürdüren, ancak Marksizm-Leninizm'e, geçmiş ve bugünkü pratiğimize eleştirel olarak yaklaşan ancak geçmişini de karalamayan, sahip çıkan dostlarımızdan bahsediyoruz. Parti tarihimizi bir bütünlük içinde ele aldığımızda bugün ve bundan sonraki savaş dönemleri için tüm bu görüşleri değerlendirme gereksinimi duyuyoruz.

Program sürekli geliştirilecek bir belgedir. Bu taslak bağlandıktan sonra da gelişecektir. Bugün için amacımız tüm bu tartışmalara ve örgütlü çalışmamıza yön verecek, teorik, ideolojik, politik, programatik temeli güçlendirmektir. Bu tartışma aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci ve sosyalist güçleri arasında var olan görüş farklılıklarının dostane bir temelde tartışılmasına katkı sağlamak, ülkenin, bölgenin ve dünyanın sorunlarına ortak bir yaklaşım geliştirmek açısından hizmet etmektedir.

TKP'nin yeni programını tüm bu görüşleri de alarak son halini vereceğiz. Türkiye işçi sınıfının politik örgütü TKP'nin programı tüm bu çevrelerin, birikimlerin ve deneylerin ışığında değerlendirilerek son halini alacak, tüzüksel organlarda son hali karar altına alınacak, onaylanacaktır. Böylece sınıfın partisinin programı alışlagelmişin dışında devrimci mücadelenin içindeki çeşitli kişi ve çevrelerin de katkısıyla şekillenmiş olacaktır. Onaylanacak olan TKP Programı tüm yoldaşlarımız için bağlayıcı olacaktır.

TKP Merkez Organı ATILIM Redaksiyonu

III. ÇAĞIMIZIN KARAKTERİ VE ULUSLARASI DURUM

Çağımız, Rusya'da 1917 yılında gerçekleşen, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin açtığı çığır ile "Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş Çağıdır". 1991'de Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, Demokratik Almanya Cumhuriyeti, Bulgaristan Halk Cumhuriyeti, Macaristan Halk Cumhuriyeti, Çekoslovakya Sosyalist Cumhuriyeti, Romanya Sosyalist Cumhuriyeti, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, Yugoslavya Sosyalist Federal Cumhuriyeti ve Polonya Halk Cumhuriyetinde iktidarların uluslararası ve ulusal, karşı-devrim komplosu tarafından yıkılması bu gerçeği değiştirmiyor. **Emperyalizm döneminde,**

yani günümüzde, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olgusu bir yasallıktır. Belirleyici olan ulusal ve uluslararası anlamda öznel koşulların bu nesnellige uygun olarak geliştirilmesidir.

Partimiz, Sovyetler Birliği ile Sosyalist Topluluk Ülkelerinde gelişen ve sosyalist iktidarların yıkılması ile sonuçlanan karşı-devrimin iç ve dış faktörlere dayalı olduğunu, diğer Sosyalist Topluluk Ülkelerindeki olumsuz gelişmelerin Sovyetler Birliğindeki gelişmeler tarafından tetiklendiğini tespit ediyor.

Emperyalist-Kapitalist Sistem, 1917 Sosyalist Ekim Devriminin utkusundan itibaren önce Sovyetler Birliği, sonra da diğer Sosyalist Topluluk üyesi ülkelere, dünya devrimci sürecinin bir

bir bileşeni olan, Ulusal Kurtuluş Hareketleri ve Kapitalist Ülkeler İşçi Sınıfı Hareketlerine karşı, onları boğma ve yok etme girişimini elden bırakmamıştır. Bu amaçla, -politik, ekonomik, ideolojik ve askersel- her yöntemi kullanmıştır. İkinci Dünya Savaşında faşist Alman ordularının **Y.V.Stalin** yoldaşın önderliğinde **Sovyet Kızıl Ordusu** tarafından yenilmesini, bunun akabinde Doğu Avrupa'da, süreç içinde Sosyalizm kuruculuğuna yönelen Halk Demokrasilerinin oluşmasını, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesini ve ülkeler bazında başarılar elde etmesini, Çin, Vietnam ve Küba'da sosyalizme yönelen devrimlerin gerçekleşmesini hiç bir zaman hazmedememiştir. Yetmişli ve seksenli yıllarda dünyayı bir nükleer savaş tehlikesinin eşiğine getirmiştir.

Sınıf karşıtlarımızın işçi sınıfı iktidarlarını ve halk demokrasilerini boğmak, mücadelesini yok etmek için her yolu denemeleri kendi açılarından anlaşılırdır. Belirleyici olan, işçi sınıfının politik güçlerinin ve sosyalist gelişme yolundaki ülkelerin iktidarlarının bu girişimlere nasıl yanıt verecekleri, uluslararası alanda sınıf savaşımının stratejisini nasıl saptayacaklarına bağlıdır. Bu anlamda değerlendirildiğinde, söz konusu karşı-devrim sürecinde, iç faktörlerin dış faktörlerden daha belirleyici olduğunu tespit edebiliyoruz.

Karşı-Devrim'in başarılı olmasına neden olan iç faktörleri iki temelde ele almak mümkündür. **Birincisi;** Sovyet devriminin önderi **V.İ.Lenin**'in ölümünden sonra **Y.V.Stalin** tarafından sürdürülen sosyalizmin kuruluşu ve savunulması politikalarının bolşevik çizgisi, Y.V.Stalin'in ölümünden sonra kırılmaya uğramıştır.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi-SBKP'nin 1956 yılında gerçekleştirdiği XX.Parti Kongresi ile başlayan kırılma, revizyonist politika ve uygulamalardır. Bunun sonucunda hem içte, proletarya diktatörlüğünün yapısı deformasyona uğramış ve uygulamalarda yanlışlıklar baş göstermiştir, hem de SBKP bürokratikleşmiş ve parti içinde anti-parti, anti-komünist unsurların gelişmesine yol açmıştır. **İkincisi;** ise birinci sebebe bağlı olarak, toplumda sosyalist devlet, parti ve üretim araçlarına karşı baş gösteren deformasyon ve yabancılaşmadır. Toplum, tüm damarlarına kadar bu olumsuz gelişmelerin etkisinde kalmış, çarpık gelişmiş ve sosyalist düşünceler toplum nezdinde değer yitirmiştir. Uzun bir dönemi kapsayan bu süreç, toplumu, karşı-devrim girişimlerine karşı direnecek, sosyalizmi savunacak bir toplum olmaktan çıkarmıştır.

Politik, ideolojik, ekonomik ve kültürel olarak toplumun her alanını olumsuz olarak etkileyen bu gelişme, sorunların artması ile uluslararası alanda sınıf savaşımının gereklerinin de yerine getirilmemesini de beraberinde getirmiş ve başta ABD olmak üzere, emperyalist merkezlerle uzlaşma politikasına dönüşmüştür. Emek-sermaye çelişkinin uzlaşmaz çelişki olmadığı ve emek-sermaye çelişkisi kadar "global sorunlar ile insanlık arasındaki çelişkilerin" de en az emek-sermaye çelişkisi kadar temel olduğu "teorisi", "insanlığı tehdit eden barış meselesinin çözümü için sınıf karşıtı ile de uzlaşmaya girilmesi gerektiği, aksi taktirde sosyalizmin de insanlık için bir kazanım olmayacağı, çünkü dünyanın yok olacağı" tezi bu sürecin politikasını belirlemiştir.

Anti-Parti unsurların Parti ve Devletin kilit noktalarını ele geçirip yerleşmesi ile sonuçlanan bu uzun süreçler, o dönemde dünya yer küresinin üçte birini kapsayan Dünya Sosyalist Sistemi'nin, Reel Sosyalizmin yenilgisi ile sonuçlanmıştır.

Uluslararası işçi sınıfı hareketinin en önemli kazanımı olan, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ve Sovyetler Birliği'ne karşı tavır Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşundan beri tarihinin her aşamasında mihenk taşı olmuştur. SBKP ile kardeşçe bağlar içinde olan Partimiz, Proletarya Enternasyonalizmi ve Marksçı-Leninci ilkeler gereği, tüm dalgalanmalara, olumsuz gelişmelere karşı Sovyet Devrimi ve Sovyet Ülkesini sonuna kadar savunmuştur. Bu duruş, doğru ve ilkesel bir duruştur. Ne ki, SBKP'nin geliştirdiği çizgi diğer kardeş Komünist Parti yönetimlerinde olduğu

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı... (9. sayfadan devam)

gibi, Partimizin yönetiminde de olumsuz etkilere neden olmuştur. Sovyetler Birliği'nin uluslararası alana yönelik devlet politikası ile ülkelerdeki Komünist Partilerin ve hatta tek tek Sosyalist Ülkelerin politik yönelimleri her zaman uyumlu olmamıştır. Ancak hiç bir KP yöneticisi veya Sosyalist Ülke yöneticisi, SSCB ve SBKP yönetiminin bu denli sinsi bir sosyalizme ihanet politikası güdebileceğinden yola çıkmamıştır. Partimiz, bu olumsuz gelişmelerden dolaysız olarak etkilenmiş ve bu sebepten dolayı da kendi pratiği ve tarihini değerlendirirken geçmişi ile hesaplaşarak bugünlere gelmiştir. Günümüzde olsa SSCB ve SBKP'ye karşı yine aynı ilkesel duruşu sergileyecek olan Partimiz, veri olarak Lenin ve Stalin yoldaşların SBKP ve SSCB önderliği döneminde uygulanan, ilkesel ama özgür tartışma temelinde, demokratik merkezîyetçilik ilkesinin, disiplin ve eleştiri-özeleştiri ilkeleri ile birlikte uygulanması konusundaki hassasiyet ve girişimlerini, kardeş Komünist Parti'ler arasında olması gerektiği gibi uygulardı. Reel politikalar temelinde oluşan görüş farklılıkları, bilimsel temelde ve günümüzün görevlerinin pratiğine uygun olarak dürüstçe tartışılmalı ve sonuçlar çıkarılmalıdır. Yaşanan acı deney bize, Komünist Partilerin kendi aralarındaki görüş farklılıkları ve sorunları karşılıklı saygı ve ilkeler temelinde tartışma zorunluluğunu öğretmiştir.

Türkiye Komünist Partisi bu yenilgiyi geçici bir politik yenilgi ve gerileme olarak nitelendirmektedir. 1871 Paris Komünü deneyi 72 gün sürmüştür. 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi deneyi ise 74 yıl dünyadaki tüm dengeleri değiştirmiştir. Sovyet deneyimi, dünyada etkileri hiç bir zaman silinmeyecek nitelikte olumlu izler bırakmıştır. Bir o kadar da zengin bir deney hazinesidir. İnsanlığın, işçi sınıfının öncülüğünde baskı ve sömürden kurtuluş mücadelesi için ders çıkarılması gereken olumsuz etkenlerin olduğu, ancak ilham kaynağı olan olumlu yanların ağırlıkta olduğu bu deney, işçi sınıfına bundan sonraki mücadele süreçlerinde daha iyisini yapabilmek için yol gösterici olacaktır.

İşçi sınıfının Sosyalizm mücadelesini saptırmak, reformizme indirgemek ve liberalleştirmek için görev başında olan sağ ve "sol" güçler, Marksizm-Leninizm'in bilimsel olarak yanlışlığından kaynaklandığını ve sosyalizmin, komünizmin gerçekleş-tirilemeyecek olduğunu ispat etmek için bu yenilginin **ideolojik bir yenilgi** olduğunu savunmaktadırlar. ABD'deki anti-komünist düşünce kuruluşu ve enstitülerin bu

yöndeki çalışmaları uluslararası alanda olduğu gibi ülkemizde de yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Türkiye Komünist Partisi tüm bu karşı-devrimci düşüncelere karşı ideolojik mücadeleyi ardıcıl olarak örgütlemekle kendini yükümlü görmektedir. Dünya Komünist Hareketi'nin genelinde olduğu gibi, Türkiye Komünist Partisinde de 1991'deki tasfiyenin ve çöküşün kaynağı Marksist-Leninist ideolojinin yenilgisi değil, kökü eskiye uzanan bir ideolojik revizyon sürecinin giderek güçlenip KP politikalarında yarattığı çarpıklık ve sapmadır. Günümüzde hala **sömürünün kaynağı mülkiyet sorunudur.** Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kalkmadığı ve artı-değer sömürsüne son verilmediği sürece işçi sınıfı her zaman sömürülen ve ezilen bir sınıf olarak kalacaktır. Bu düzeni değiştirmek ancak onu yıkmak ve yerine İşçi Sınıfının Politik İktidarını, Proletarya İktidarını kurmak ile mümkündür. Bu da ancak Marksçı-Leninci dünya görüşü doğrultusunda gerçekleştirilebilir.

Uluslararası alanda komünist güçlerin mevzii kaybetmesi sonucunda başta ABD olmak üzere emperyalizm dünyada istediği gibi hareket etmeye başladı. Dünyanın siyasi ve coğrafi haritasını yeniden düzenleme yoluna koyuldu. Ne ki bu önlemlerin tümü kapitalist-emperyalist sistemin özünü değiştirmiyor. Kapitalizm dünya çapında sürekli bir kriz ortamındadır. Doksanlı yılların krizi, çok daha ağır sonuçları ile 2000'li yıllarda doruğa ulaştı. Kapitalist sistemin yapısal krizi sürekli bir emare olarak artık önüne geçemeyecekleri bir hal aldı. **V.İ.Lenin, "Kapitalizmin en üst aşaması Emperyalizm" eserinde, emperyalizmi ekonomik anlamda can çekişen kapitalizm olarak niteler.** Kapitalizm, can çekişirken ömrünü uzatabilmek için, sömürü oranını artırmaya ve dolayısıyla yayılmacılık, baskı ve saldırganlığını sınıfsal karakterine koşul olarak geliştirmeye mahkumdur. 11 Eylül 2001 provokasyonunu gerekçe göstererek dünyanın farklı bölgelerini; ama özellikle Yakın-Doğu, Orta-Doğu ve Kuzey Afrika'yı kan gölüne çeviren emperyalizm, bu yöntem ile yaşamaya çalışıyor. Ulusların arasında savaşları körüklemek yeterli gelmediği için din ve mezhep savaşları kurguluyor. Özünde, sınıfsal olan amaçlarına ulaşmak için bu olguları, halkları karşı karşıya getirmek ve bölmek için kullanıyor, savaş ocakları körüklüyor.

Böyle bir süreçte işçi sınıfının uluslararası boyutta sınıf mücadelesi çok daha fazla önem kazanıyor. Emperyalizm bir yandan ekonomik olarak neo-liberal politikalar, diğer yandan siyasi olarak işçi sınıfı

hareketi içinde reformist akımları destekleyip güçlendirerek devrimci atılımların önünü kesmeye çalışıyor.

Bu koşullarda **Türkiye Komünist Partisi ve Uluslararası Komünist Hareketin** önünde duran en önemli güncel görev, **Marksçı-Leninci** ilkeler temelinde, teoride, ideolojide, politikada ve pratikte eylemliliğini geliştirmektir. Reformizmin, revizyonizmin ve oportünizmin her türüne karşı mücadele böyle dönemlerde özel bir önem kazanıyor. Baskı ve sömürüye son verecek tek yöntem, işçi sınıfının politik öncülüğünde gerçekleştirilecek sosyalist devrimlerdir. Günümüz koşullarında Proletarya Enternasyonalizmi ilkesinin uygulanması, mücadelenin uluslararası boyutu ele alındığında geçmişe göre çok daha büyük bir önem kazanmıştır. O gün, öncelikle, dünya proletaryasının en büyük kazanımını korumak ve geliştirmek için Sovyet ülkesi temelinde geliştirilen enternasyonalist dayanışma, Uzak-Doğu, Afrika, Latin Amerika halklarının özgürleşmesinde ne denli belirleyici bir rol oynamışsa, bugün de bu yakınlığını korumaktadır. Dünya Komünist Hareketi'nin bir ideolojik ve örgütsel merkeze günümüz koşullarında sahip olmaması, Komünist Partiler arasında kimi konularda görüş farklılıklarının oluşmuş olması, ancak en önemlisi, proletaryanın uluslararası alanda mücadelesini güçlendirmesi zorunluluğu bu konuda adımlar atılmasını gerekli kılmaktadır. Emperyalist sömürü ve saldırganlığın geldiği yeni aşama, Marx ve Engels'in öngördüğü şekilde sermayenin uluslararası örgütlülüğü, Türkiye Komünist Partisi'ne göre **Komünist Enternasyonal** tarzı uluslararası bir merkezin örgütlenmesini dayatmaktadır. **"Bütün Ülkelerin Proleterleri Birleşiniz!"** belgisi örgütsel anlamda yaşama geçirilmelidir.

Sermayenin uluslararası örgütlenmesi, emperyalist merkezlerde ulusal sermayelerin ve ona karşı ulusal çapta sınıf mücadelesinin yükseltilmesinin önemini azaltmıyor. Tam tersine emperyalistler arası çelişkilerin Lenin'in Emperyalizm yapıtında da altını çizdiği gibi, aralarında savaşmaları da dahil aralarındaki çelişki ve rekabeti çözme mücadeleleri, işçi sınıfının ulusal çapta sınıf mücadelelerini güçlendirmesini ve her bir ülkede burjuvazi iktidarı ile savaşımı gerekli kılıyor. Partimiz, bu anlamda ulusal bir mücadeleyi yadsıyan ve "küreselleşme", "globalizm" adı altında emperyalizmin karakterini çarpıtan, onu "ultra emperyalist" gibi Kautskici veya o görüşlerin bugünkü nitelemesi olan, "kollektif emperyalizm", "üst

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağı... (10. sayfadan devam)

emperyalizm", "trans-kapitalizm" gibi teorik-ideolojik sapmalara, veya anti-emperyalist mücadelenin devrimci hareketin gündemindeki önemini inkar eden sektör, neo-troçkist yaklaşımlara karşıdır. Lenin'in, Emperyalizm çalışmasında dile getirdiği teorik açılımlar bugün geçerliliğini korumaktadır ve Komünist Partilerin, uluslararası durumu irdelemelerinde ve ulusal çapta mücadelelerinin stratejik hedeflerini belirlemede temel alınmalıdır.

Uluslararası Komünist Hareketin Türkiye'deki müfrezesi olan Türkiye Komünist Partisi, gerek 95 yıllık savaş tarihinden, gerekse de 74 yıllık Reel Sosyalizm deneyinden gerekli dersleri çıkararak sürmekte olan sınıf savaşımına daha etkin müdahalede bulunmak ve uzak olmayan gelecekte somut sonuçlar almak için üzerine düşen görevlerinin bilincindedir.

IV. TÜRKİYE'NİN DURUMU

Türkiye, orta derecede gelişmişlikten, gelişmiş kapitalist bir ülke statüsüne geçme aşamasında bulunan bir ülkedir. Ekonomik, politik ve askersel olarak emperyalist uluslararası örgütlerin bağımlı bir üyesidir.

Türkiye'de devlet, işbirlikçi ve tekelci olup uluslararası tekellere bağımlı burjuvazinin hizmetindedir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin devlet düzeyindeki bu örgütlenmesi sistemin temelidir. Devletin temel örgütsel ilkesi bu temel olan tehlikelere karşı korunmasıdır. Tekelci kapitalizmin her sorunu tekelci devletin sorunudur. Tekelci kapitalizm kendini yeniden üretirken uluslararası ölçekte diğer tekellerle ilişkilere girer. Bu ilişkiler devletin de bağımlılığını pekiştirir. Sınıf karşıtlığı temelindeki bu örgütlenme statik değildir. Bu ilişkilerin aldığı her biçimin ortaya çıkardığı sorunları çözmek ve sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı tehditleri gidermek için her defasında kendini yeniden tarifler.

Tekelci burjuvazinin sınıf çıkarları ve bu çıkarları korumak için verdiği mücadele, devletin baskı ve ideolojik aygıtlarına, orduya, polise, bürokrasiye, hukuk sistemine, okullara, dini kurumlara, sağlık sistemine, kültüre damgasını vurur ve buralarda tariflenir. İktidar bu tariflenmenin aracıdır.

Ulusal Kurtuluş Savaşı olarak başlayan ve **1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin** başarısı karşısında emperyalist ülkelerin politika değiştirerek, Türkiye'yi genç Sovyet Rusya'ya karşı kendi yanında tutabilmek için 1923 yılında

Türkiye Cumhuriyetinin bugünkü sınırları içinde kurulması ile sonuçlanan süreç Türkiye'yi kuruluşundan itibaren emperyalizme göbekten bağlı bir niteliğe kavuşturmuştur.

Ekonomik olarak, bir yandan küçük üretici köylü tarımı geri bırakılmış, diğer yandan ise tarımın kapitalistleşmesi politikası izlenmiştir. Üretim sanayii engellenmiş, montaj sanayine ağırlık verilmiş, yeraltı ve yerüstü doğal kaynaklarının ulusal olarak değerlendirilip ekonomiye kazanılması emperyalist güçler tarafından yasaklanmış, ancak kısmen kendi kontrollerinde ipotek altına alınmış ve işletilmiştir. Özellikle 24 Ocak 1980 neo-liberal ekonomik politikaların uygulanmaya başlanması ile finans kapital dengesiz ve aşırı olarak geliştirilmiş, finans alanında büyük bir spekülasyon ve rant ekonomisi yaratılmıştır. CIA, 2013 "Factbook" raporlarında, finans ekonomisinin verilerine dayanarak Türkiye'yi "gelişmiş kapitalist sanayii ülkeleri" listesine dahil etmiştir. Türkiye'de, sanayi üretimine dayanmayan, ranta dayalı spekülasyon araçları temelinde hareketli bir pazar ekonomisini korumayı hedefleyen, neo-liberal bir ekonomik yapı oluşmuştur. Türkiye, istihdam sağlama açısından yeterlilik göstermeyen, gizli ve açık işsizliğin yaygın olduğu bir yapıya sahiptir. Araştırma, geliştirme ve yeni buluş alanında Türkiye en alt düzeylerde seyretmektedir. Kamu İktisadi Teşekküllerinin ve devlet varlıklarının özelleştirilmesi ve uluslararası tekellerin hizmetine sunulmasıyla ülkede görece bir likidite sağlanmıştır. Türkiye ekonomisi, orta ve uzun vadede büyük krizlere gebe ve onların sonuçlarını kendi kaynakları ile aşamayacağı bir yapıya kavuşmuştur. İthalat ile ihracat arasındaki dengesizlik ve sonucunda oluşan cari açık bu ekonomik yapı ve kendi dinamikleri ile aşılamayacak durumdadır. AKP Rejiminin "Şanghay İşbirliği Örgütü" üyeliği konusunda spekülasyonlar geliştirmesi, yeni pazarlar yaratmak ve bu dengesizliği aşma amacına yöneliktir. Türkiye ekonomisi, yabancı sermaye akışını da içeren spekülasyon sistemi, devlet olanaklarının talan ve rantı temelinde gelişen yapı-inşaat sektörü ve Türkiye'nin jeopolitik konumundan kaynaklanan gayri meşru finansman kaynakları dahil, kayıt dışı sektörler vasıtasıyla ayakta kalabilmektedir. Türkiye ekonomisinin "gücü" resmi istatistiklere dayalı ekonomik verilerden çok, kayıtlara geçmeyen yasadışı gelirleri dayanmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin uluslararası ekonomik krizleri karşısında, özellikle son dönemde Türkiye ekonomisinin fazla etkilenmemesinin

altında yatan gerçek neden budur.

Türkiye'de uluslararası ve ulusal politik kaymalar doğrultusunda rejimin sürekli dizayn edilmesi amacıyla askeri, gerici, faşist darbeler ve rejimler defalarca uygulanmıştır. Türkiye Cumhuriyeti kurulumu beri totaliter, sivil ve askeri diktatörlükler ile yönetilmiştir.

Türkiye, en büyük siyasi darbeyi 12 Eylül 1980 faşist diktatörlüğü ile yemiş, ülkede tüm muhalif güçler ezilmiş, işçi sınıfının politik ve sendikal örgütlenmesi, devrimci-demokratik yığın hareketleri ana hedef seçilmiştir. Bunun karşılığında geniş halk yığınlarını daha kolay etki altına alabilmek için en kapsamlı dinsel içerikli yapılanmalar sözde "laik" geçinen askerler tarafından yaşama geçirilmeye başlanmıştır. 1983'ler ile beraber temelleri 24 Ocak 1980 kararları ile atılan neo-liberal bir ekonomik sistem geliştirilmiş, bu yolla ülke ekonomisi göreceli olarak geliştirilmiş, yoksul geniş halk yığınlarını borçlandırmaya yönelik aldatıcı gelir artırımını ile toplumun hakları uğruna örgütlenmesi ve mücadelesi kırılmaya çalışılmıştır. Görece olarak geliri artan kesimler özünde borçlanma ekonomisi sayesinde gerçek anlamda, - bu olguyu bugün hissetmeseler ve bilincine varmasalar dahi -, daha da yoksullaşmışlar, zenginler ise servetlerine servet katmışlardır.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğu günden itibaren Sünni-Müslüman olmayan dinsel toplumlara savaş açmış, Aleviler, Ermeniler, Rumlar, Asuri-Süryaniler ve Ezidiler akıl almaz ayrımcılık ve baskılara maruz kalmışlardır. Aleviler haricindeki dinsel toplulukların nüfusu bu uygulamalar sonucunda ciddi bir şekilde azaltılmıştır.

Türkiye'de cumhuriyet kurulumu beri var olan en önemli toplumsal-politik sorunlardan biri de Kürt halkını inkar, imha, yok etme ve sömürge politikasıdır. **Kürt Özgürlük ve Ulusal Demokratik Hareketi'nin** zorlu mücadelesi sonucunda bugün Kürt kimliği sözel olarak kabul edilir duruma gelmiştir. Ne ki, Kürt ulusunun, demokratik, siyasal ve kültürel hakları anayasal çerçevede garanti altına alınmamıştır. Bugün, Kürt ulusunun tanınması gerçeğinin kabulünü olağan bir olgu olarak gören CHP yönetimi, Cumhuriyetin kurucu partisi ve tek parti döneminin sorumluluğunu üstlenip politik özleştirme yapmamaktadır. Kürdistan'ın "mahrumiyet bölgesi" ilan edilmesi, devlet memurlarının bugün bile hala "doğuya sürgün" ve "mecburi şark hizmeti" adı altında "cezalandırılması", "Olağanüstü Hal Bölgesi ve Valiliği" adı altında

TKP Program Taslağı... (11. sayfadan devam)

Kürdistan sınırlarının fiilen tanınarak, tam anlamıyla Türkiye'nin sömürgesi olarak anlaşılması, CHP kökenli sivil ve askeri yönetimlerin eseridir.

Türkiye Komünist Partisi, “**Ayrılma hakkı dahil, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı**” Leninci ilkesini sadece biçimsel olarak değil, ilkesel olarak savunmaktadır. Bu kararı Kürdistan halkı kendisi vermelidir. Bu ilkeyi savunmak sınıfsal bir yaklaşımdır. Komünistler, bir yandan bu ilkeyi savunur ve mücadelelerini ona göre geliştirirken, işçi sınıfının mücadelesinde tüm uluslardan işçilerin Sosyalizm mücadelesinde ortak politik amaçları doğrultusunda sıkı işbirliğini savunurlar. Bu yanı, sınıf mücadelesinin enternasyonal yanıdır.

“... Proletarya, tüm ulusal toplulukların işçileriyle, istinasız bütün işçi sınıfı örgütlerinde tam ve çok sıkı bir ittifak içinde olmadıkça, sosyalizm savaşımını sürdüremez ve gündelik ekonomik çıkarlarını savunamaz...” (Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı - Tezler - V.İ.Lenin, Tüm Eserler, Almanca, Cilt 22, S. 144-159, Dietz Verlag, Berlin, 1960)

Türkiye Cumhuriyeti, bugün bulunduğu bölgede güvenlik açısından olumsuz bir unsurdur. Bölgede emperyalizmin jandarmalığını üstlenmesinin ötesinde “Türk-İslam Sentezi” politikası

doğrultusunda, Balkanlardan, Kafkaslara, Körfeze ve Çin Seddine kadar sınırlarını genişletme hayalini görüyor. Bu çerçevede özellikle Irak ve Suriye konusunda somut girişimlerde bulunuyor, Güney Kürdistan yönetimini kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor, İran'ı karıştırıyor. 1974 yılında işgal ettiği Kıbrıs topraklarında Türk işgali sürerken yeni maceralara soyunuyor. Türkiye, son dönemlerde artan sermaye birikiminin sermaye ihracını dayatması ve askersel-sınai kompleksin geliştirilip, silah ihracatının olanaklı hale gelmesi sonucunda, Osmanlı İmparatorluğu geleneğini ideolojik bir motif olarak kullanarak bölgesel emperyalist güç olma yönünde politikalar geliştirmektedir. Bilhassa Kürt halkına yönelik haksız savaşları Türk Silahlı Kuvvetlerini modernize etme süreci için bir araç olarak kullanan Türkiye egemenleri, dış politikadaki taleplerini askeri gücü kullanarak dayatma olanaklarını yaratmaya çalışmaktadırlar. Bölgesel emperyalizmin sağlayacağı zenginliklerden pay alabileceğini uman ve Sünni-muhafazakâr yapısal hegemonyanın etkisi altında olan kitlelerin beklentileri, egemen sınıfların bu politikalarına destek sunmaktadır.

12 Eylül 1980 faşist darbesinden beri sistematik olarak geliştirilen “Türk-İslam Sentezi” çizgisi genel ve temel olarak ABD Emperyalizmine bağlı olarak yürütülen bölgesel görevlere ilave olarak Türkiye'deki egemen sınıfların gizli hedefi

olarak örgütleniyor. Bu olgular, Türkiye'nin bölgede ve dünyada, barış değil bir gerginlik, çatışma ve savaş unsuru olmasını beraberinde getiriyor.

Dinsel gerici Sünni-İslam temelinde toplumda milliyetçilik ile birlikte geliştiriliyor. Eğitim sistemi ve yaşam normları alanlarında dışa yansıyan sürecin yanı sıra en köklü adımlar dinsel sermayenin geliştirilmesi ve dinsel kadroların devlet bürokrasisine yerleştirilmesi alanlarında somutlanıyor.

Türkiye’de devlet, emperyalizme bağımlı işbirlikçi tekeli burjuvazi, sivil bürokrasi ve askerlerin oligarşik yapısından oluşuyor.

İşçi sınıfının, sosyalizm mücadelesinde hedefi, burjuva devlet aygıtının tümüdür. Türkiye Komünist Partisi, Türkiye’de burjuva sınıfının işbirlikçi oligarşik devletin iktidarına son verip işçi sınıfının politik iktidarını, Sosyalist Toplum Düzenini kurmak için mücadele eder.

(Bir dahaki sayıda devam edecek)

ATILIM

**OKU, OKUT, YAY, TARTIŞ,
YAZI VE HABER İLE KATKIDA
BULUN !**

96. Yaşında TKP Saflarına !... (1. sayfadan devam)

sermaye çelişkinin çözülmesi ulusal sorunun çözümünü de beraber getirecektir. Ancak bugün nasıl kısmi toplumsal ve demokratik haklar için sınıf mücadelesini yükseltiyor isek, Kürt halkının ulusal demokratik haklarının elde edilmesi için de aynı şekilde mücadele etmeyi güncel mücadele hedeflerimiz olarak önümüze koyuyoruz. Devrimin ordusu bu savaşlar içinde oluşacak, formasyon kazanacak ve zafere yönelecektir.

Türkiye artık bundan 30 yıl önce partimizi tasfiye etme girişiminde bulunanların ve 15 yıl önce partimizin adına ipotek koyarak sınıf savaşımındaki yerini , legalist, icazetli, ulusalçı, anti-komünist pozisyonlarla doldurmaya çalışanların at koşurabilecekleri bir alan olmaktan çıkmıştır. Kuşkusuz ki Türkiye Komünist Partisi legaliteyi mücadele ederek sınıf savaşımının içinde elde edecektir. TKP, işçi sınıfı ve ezilen sömürülen yoksul emekçi halklar

arasındaki meşruiyetini resmi düzeye de çıkaracaktır. Ancak, bu süreç burjuvazinin istediği ve izin verdiği sınırlar çerçevesinde değil, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin kararları ve savaş çizgisi doğrultusunda gerçekleşecektir.

Türkiye Komünist Partisi bugüne dek tarihinde çok bedel ödedi ve ödemeye de devam ediyor. TKP MK üyesi Kadri Erol yoldaşımızın mücadele alanlarında, sıcak savaşım içinde katledilmesi partimiz açısından toparlanma döneminde yerini doldurmakta zorlandığımız önemli bir kayıp olmuştur. Onun için “Kadri Erol yoldaş komünist hamlesi” ile önümüzdeki dönemin savaş çizgisi belirlenmiş bulunuyor. Partimizin nitel gücünü niteliğe dönüştürmek, genç kadroların partide buluşmasını sağlamak, likidasyona prim vermemiş kadrolar ile genç komünist kadroların kaynaşmasını sağlamak 96. savaş yılımızda yerine getireceğimiz somut ödevler olarak belirlenmiştir. Bu

dönem aynı zamanda partimizin özgürlük mücadelesinde somut adımların atılacağı bir dönem olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi ister sınıf düşmanından, isterse de, ajan-provokatörlerden, sağ ve “sol” sapmalardan partimize yönelecek herhangi bir saldırıya prim vermeyecektir. Her ihanetin ve görüntüsü ne olursa olsun, tüm anti-TKP tutum ve icraatların hesabı sorumlularından sorulacaktır. İşçi sınıfına ihanet edenler sınıf hukuku temelinde gereken yanıtı alacaklardır.

**- Yaşasın Türkiye Komünist Partisi !
- Yaşasın Marksizm – Leninizm !
- Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi !
- Daha Güçlü TKP – Sosyalist Türkiye!**

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
10 Eylül 2016